

σάν σὲ ρίχνουν ἄτὸ κριθῶντι
τὼν ρευματισμῶν ὁ πόνοι ;

Μὴ μᾶς δειχθῆς στήθος λαθρον,
παύσε νῆσσι Κολοκόλο,
κί' ἔλα ξήρανε τὸ μαυρον
τῆς Μεγάλης Βρύσης ἑλός.

Μᾶς τρομάζει κάθε τόσο τὸν πολέμων σας ὁ σάλος,
ρίζετε καὶ σεῖς τὰ κράνη,
κί' ἄς φροντίση κί' ἕνας κί' ἄλλος
τέλιματτα ν' ἀποξηράνη.

Κί' ἂν ἀλῆθεα — σακραμέντο ! —
μένος ἔγης φλογερῶ,
δεῖξε τὸ ἄτὸ Πακραμέντο,
ποῦ σοῦ τρώει τὸν καιρὸ
μὲ πολλῶν ρητορικῆ
γῆα τὴν ἀγροφυλακῆ.

Καὶ μακρὰν παντὸς παικίος καὶ παντὸς ὑστερισμοῦ
παρὰφρόου Στρατηλάτου
ἀσολήσου μὲ τὸ χάλι τοῦ Προϋπολογισμοῦ
καὶ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σπράτου.

Ἄκου πῶς βομβοῦν τρίγυρω ρήτορες περικαλλοῖ
μὲ τοὺς λόγους τοῦ ὄρακιου...
'στῆς; Βουλῆς; τοῦ ἀρουαίου
δῶσε στρυχνοσίκαλι.

Ἄψουρε τὰ σχέδια τὰ Στρατιωτικὰ
κί' ἄς πωληθῆ πᾶς ὀπισμὸς καὶ νέος καὶ παμπάλαιος,
καὶ τῆς Βουλῆς λυποῦμενος πεινῶντα τρωακτικὰ
τρέφει τὴν βουλμιάν των διὰ στρυχνοσίκαλω.

Οἱ τῆς Εἰρήνης Σύνεδροι τέτοια μιλιοῦν, σακάτη,
'στὸν φλογερὸ Κοροζιάτη,
κί' αὐτὸς κραδαίνει τὸν πόλιν Προϋπολογισμὸν
φωναίει ἄτὸ Ρωμαικὸ : πᾶρον τὰ πολέμησι,
καὶ τῶρα ἄτῆν ἐλαττωσὶ τὸν τῶσαν ὀπισμῶν
δὲν συμφανοῦν μὲ τοὺς λοιποὺς ὁ Καίξερ κί' ἔμεσι.

Ἐκρηξίς ἐκτός τοῦ νόμου τοῦ κλεινοῦ τροχοδρόμου.

Π. — Ἐστὸ τροχοδρόμου, βλάκα, παρερῆθες τὰς ἐκρηξίς,
ποῦ σὲ κάνουν νὰ φρίξῃ;

Ζέοντες ἀτιμὸι λεθῆτων δὲν ζεμάτισαν καὶ σένα
καὶ σὸ σπῆτι σου μὲ μούτρα δὲν εἴ' πήγανε βρασμαίν;

Φ. — Παρερῆθη κατὰ τὴν ἑξ ἐκείνην τὴν σκητῆν.

Π. — Μὰ γὰρ πᾶς μου πῶς ἐφέβη;

Φ. — Ἰψωσα κί' ἔγὼ φωνῆν.

Π. — Ἄφερίμ, βρέ, Φασουλῆ, ποῦ νομοταγῆς ἐφάνης.

Φ. — Τί καλλίτερο ἔμπορεῖ, Περικλέτο μου, νὰ κάνῃς;

Ἄκουσα τὰ βογγατὰ τῶν πολυπαθῶν θυμάτων,
εἶδα ζέοντες ἀτμούς κί' ἕνα πλῆθος ἔγκραυμάτων,

καὶ μ' ἐκείνους τοὺς αἰδοὺς ἔβαλα καθὼς τὸν Πᾶνα
τὴν πατρίδα τῶν Ρωμηῶν, τῆς ὑπομονῆς τὴν μάννα.

Ἄμὲ σύβρε Περικλέτο;

Π. — Τὴν φρικώδη μηχανὴν
ἐπλησίασα μὲ φρίκην, κί' ὕψωσα κί' ἔγὼ φωνῆν.

Φ. — Ἄφερίμ, ποῦ λογικῶς καὶ συμφωνῶς μὲ τὸν νόμον
ὑψώσας καὶ εὐ φωνῆν κατὰ τῶν τροχοδρόμων.

Κί' ὁ κυρίαρχος λαὸς τῆς μεγάλης ταύτης γῆς
μ' ὄσα κί' ἂν τραβῆ, κουτί,

δὲν ἐξάπτεται ποτὲ
σάν λαὸς νομοταγῆς.

Αὐτὸ κίνητα τὸν κόβουν, τροχοδρόμοι τὸν βράζουν,
'λιγοστεύουν τὸ ψωμί του
καὶ σπηλιάρια ἄτὸ κορμί του
κόκκιναις γραμμαῖς χαράζουν.

Τὸν πεθαίνουν στὴ δουλειά,
τὸν πεθαίνουν ἄτὸ ξενόχτι,
καὶ τοῦ θάξουνε θηλεῖα
καὶ τὸν πνίγουν σάν Κατοίχτη,

Βούλγαροι τὸν φοβερίζουν, τὸν κτυποῦν μὲς ἄτὸ φωλιὰ του,
πλὴν αὐτὸς φωνῆν ὕψωνε καὶ πηγαίνει ἄτὸ δουλειὰ του.

Π. — Ὁ κυρίαρχος λαὸς ἂν καὶ βράξῃ, Φασουλῆ,
εἶναι λήθης ἀπ' ἐκείνου,
ποῦ μ' ἐκρήξω; κινδύνους
τοὺς θεσμοὺς δὲν ἀπαιλεῖ.

Φ. — Τὸν κυρίαρχον τραγοῦδα μὲ φλογεραῖς ὀλοένα
καὶ μ' ἐκείνους τοὺς αἰδοὺς,
ποῦ ζεμάτισαν πολλοὺς...
τὶ καλὰ, ποῦ μὲ τοὺς ἄλλους δὲν ζεμάτισαν κί' ἔμένα!

Π. — Ἐγίνε καθὼς μοῦ λένε πῆσις ἀτμῶν μεγάλην,
κί' εἶθε πάντα τέτοια κάξα νὰ συμβαίνου, βρέ βουβλά,
καὶ συχὰ νὰ δοκιμάζου μὲ πῆσις παρομοίας
τῆς ὑπομονῆν τὴν τῶση τοῦ λαοῦ τῆς εὐνομίας.

Φ. — Τίποτα δὲν κατορθώνεις δίχως ὑψηλὰς πῆσις,
μῆτε τίτλους, μῆτε θέσις.

Π. — Πέθαναν ὡς τῶρα δὲ κί' ἀντηγοῦν ὄξεις ὁ θρηνοῖ.

Φ. — Κί' ἂν ἐν καύμασι κί' αἰδοὺς ἀπαθήσαν ἐκείνοι,
πλὴν οἱ ζῶντες κί' οἱ σωθέντες κί' οἱ περιλειπόμενοι
'στὸν θεσμῶν τῶν καθεστῶτων τὰς ἀρχὰς ἐπόμενοι
δὲν αἰδῶν θρηνεῖτε τῶρα τὴν ἀνέπιστον θανὴν
κί' ἄς ὑψώσωμεν φωνῆν,
κί' ἔναυλος ἄτὰς ἀκούε μαε ἀε γῆθ' θυμάτων στόνος
καὶ καταυλοῖσθων πόνο,

ὡς ποῦ νῆλθῃ τέλος πάντων καὶ τῶν ἑλλων ἡ σειρὰ
καὶ μὲ βράζουσι τοὺς λούσων, Περικλέτο μου, νερά,
καὶ φωνῆν ὑψώσου πάλι σάν καὶ ταύτη τῆ φορὰ.

Π. — Πάψε καὶ γελῶν ὑψῶν τὸ σπηλιάρη, μασκαρά.

Καὶ κερματισὲς σπουλαῖς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαῖς.

Τὴν Καλογεροπούλου συγχαιρῶ τὴν Ἑλπίδα,
τὴν ἀειδὴ τὴν νῆαν κί' ἀρίστην δεσποινίδα.

Χθὲς ἄτὸ γινεστὸν Ὠδαίου οἱ λιγοροῖ τῆς τῶνοι
ἐμάγεσαν τὸν κόσμον, λὲς κί' ἄκουε ἀψῶδι.

Καὶ λατῆν θὰ δώρη μεγάλην ἑσπερίδα,
οὐ μὴν καὶ ἄτὸ Μιλάνο θὰ ψάλη τὸν γαιῶνα,

κί' εὐέλπιδες ἀκοῦτε τὴν ἀειδὸν Ἑλπίδα,
κί' αὐτὴν ἐπισυμφεῖτε καὶ νῆν καὶ ἄτὸν αἰῶνα.

Τὸν Θεόδωρον τὸν Χάνα, τοῦ Ρωμηοῦ μαε θιασῶτην
'στὴν Ταροῦν τῆς Κιλικίας καὶ γενναῖον πατριώτην,

γὰρ τὸ τιμαλφὸς τοῦ ὄδρου, γὰρ τὸ Περαικὸ καὶ Βουλῆ,
ποῦ καθεῖς τὸν νοῦ του γάνει, τὸν εὐχαριστῶ πολὺ,
κί' ὡς ἀνέμνησιν θὰ τῶμα μὲ τὰς ἄλλας προσφιλεῖ.

Ἦ τῆς Ὀξφόρδης Ἐρεσκὰ τοῦ Πλάτωνος Δρακούλη,
ποῦ πρῆπει νὰ τὴν μελετοῦν κί' ἐλευθεροῖ καὶ δοῦλοι,

θὰ γῆν Περιουτικὸν σπουδαῖον ἀπ' ἐκείνην,
φωτίζον καὶ καθοδηγοῦν τοὺς πάντας κατὰ μῆνα.